

Del rock a l'eternitat

Text > XAVIER CASTILLÓN

Com moltes altres coses previstes per al 2020, el primer disc de Luw ha sortit el 2021. En realitat, podríem dir que els que hem seguit la trajectòria del músic saltenc Lluís Costa feia molts anys que esperàvem aquest disc. Ja fa més d'una dècada que va publicar, amb l'àlies Costa 59, *Un mar de confetti*: un disc interessant en què es demarcava premeditadament de les seves sòlides arrels *rockeres* per mostrar que la seva mirada musical era més àmplia i diversa. Però realment és el rock el gènere en què Costa es mou amb seguretat i llibertat absolutes, no només com un guitarrista excel·lent, sinó també com un cantant amb caràcter i sobretot com un compositor versàtil amb coneixements enciclopèdics sobre la història del rock, que sap reciclar per crear noves cançons, tan potents com melòdicament impecables.

Per fer-ho, Lluís Costa s'ha convertit en Luw —encara que sembli un homenatge al *Low* del seu admirat Bowie, és més aviat una síntesi de totes les mutacions de *Lluís* amb què l'han rebatejat—, un nom que tant pot identificar el músic com la sòlida banda que ha muntat per als directes. El disc, però, el va gravar gairebé sol, excepte la bateria (Toni Molina) i algunes petites contribucions externes, al seu propi estudi, el Soundclub de Salt, on ha treballat sense presses en onze cançons que no caduquen i que tant podrien haver sortit el 2020 com el 2041. En aquest *Viatge a la immensitat*, que s'enlaira amb el *pop* interestel·lar de «Mil planetas» i aterra a «La platja deserta», amb els seus sis minuts de catarsi final, Luw ha traçat bé la seva ruta, mirant sempre endavant. De fet, és un músic al qual no li agrada gaire acreditar el seu extens currículum, però d'una manera subtil la seva trajectòria queda reflectida en el disc: la por-

Luw. *Viatge a la immensitat*. Lluís Costa, 2021.

tada és una creació de l'artista saltenc Joan Mateu, que va tocar el baix amb Costa a Barri Baix, i la lletra de la cançó «El monstre» ha estat coescrita amb Lluís Costabella, de Kitsch, grup que va reclutar la guitarra de Costa durant els primers anys d'aquest segle.

JOSEP MANZANO. *Americana*. Rocket Music, 2021.

DAVID POBLETE. *Isla Negra canta a Neruda*. David Poblete, 2021.

Guitarra panamericana

Text > XAVIER CASTILLÓN

El cinquè disc del guitarrista Josep Manzano, director del Festival de Guitarra de Girona - Costa Brava, deixa les coses clares des del títol: *Americana*. És un gran homenatge a la música americana en un sentit ampli i multinacional: un viatge de nord a sud del continent, només amb la guitarra, clàssica o acústica, a través de

diverses tradicions. La guitarra segura i delicada de Manzano cohesionava tango, bossa nova, son cubà, aires andins, blues, ragtime i soul, entre altres estils, combinant cançons molt conegudes («Cuando salí de Cuba», «El cóndor pasa» o «You are the sunshine of my life») amb peces creades expressament per a guitarra per diversos autors.

Un disc per a Neruda

Text > XAVIER CASTILLÓN

El pianista xilè David Poblete, resident des de fa anys a les comarques gironines, reivindica Pablo Neruda, ara que fa cinquanta anys que va rebre el Nobel, en el seu cinquè disc: un projecte gestat a Catalunya i gravat a Xile, amb instrumentistes i cantants d'aquí i d'allà. Poblete ha vestit amb música els versos del

gran poeta xilè —de «Canto general» o de «20 poemas de amor y una canción desesperada»—, incidint en el seu vessant social («Hambre en el sur») i en la seva dimensió iberoamericana, amb reminiscències del tango, el *joropo* veneçolà o la *cueca* xilena. En el seu disc menys jazzístic es posa al servei dels poemes per reforçar-ne la musicalitat.